

Počet zmínek: 1

[Online: 1](#)

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Ostravské NODO zahájilo letošní bienále fantastickým ponorem do hlubin lidského nitra

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

[Online](#), Datum publikace: 24.06.2026 16:58, Datum importu: 24.06.2026 19:24, Zdroj: ostravan.cz, Autor: Markéta Dvořáková, Rubrika: Hudba, Periodicita: Denně, Provozovatel: Aleš Honus, Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0,03, OTS: 2 752, Měsíční návštěvnost: 13 606, RU/den: 2 752, RU/měsíc: 36 536

Bienále NODO nabízí i letos celou plejádu zahraničních, ale i českých umělců, od interpretů a zpěváků přes režiséry a dirigenty až po samotné autory. Během pěti dnů (od úterý do soboty) diváci zhlédnou sedm premiér oper, které jsou často na hranici tohoto žánru a nabízejí otázky, co vlastně pojem „opera“ pro současné autory znamená. Ve dnech od 23. do 27. června 2026 jsou do programu zařazeni nejen osvědčení „matadoři“ soudobé hudby – Američan Elliott Sharp, Kanadanka Ana Sokolović či Brit Richard Ayres, jejichž díla se zabývají tematikou lidského života a budou uvedena v obou budovách **Národního divadla moravskoslezského**. Čeká nás také site-specific představení slovenského autora Miroslava Totha v Komenského sadech a prostor pro vyjádření dostávají také tři čeští autoři – mladá skladatelka a perkusionistka Kristýna Švihálková a Jakub Rataj s Milanem Guštarem, jejichž operní instalace proběhnou v punkových prostorách i podmínkách bývalého hotelu Palace.

Pojďme se ohlédnout za úterním prvním festivalovým dnem. Mladá perkusionistka Kristýna Švihálková z Havířova – absolventka JAMU (magisterského i doktorandského programu) – překračovala rámec interpretky už za dob studií. Po mnoha stážích, uměleckých pobytech a mezinárodních spolupracích z ní vykryštovala velmi zajímavá autorka projektů na pomezí hudebního divadla a instalace, v nichž zkoumá propojení hry na hudební nástroj s hlasem, pohybem, choreografií, světelným designem a videoprojekcí.

+ 4

Taková je i její autorská výpověď s názvem Company inspirovaná textem Samuela Becketta. Dává do ní ze sebe vše, co může, sama se stává i jednou ze dvou interpretek. Když jsem se jí ptala, zda bude v její opeře zpěv, řekla, že potřebovala jen hlas z reproduktoru a žádná ze zpěvaček, které oslovila, nebyla ochotná zpívat, když by ji nebylo vidět. Oslovila tedy druhou perkusionistku a to bylo jednoznačně šťastné řešení. Obě perkusionistky tvoří alfu i omegu celého představení. Rozdělené uprostřed jeviště červeně svítící tabulí má každá svůj hudebně-vizuální svět a zároveň jsou zrcadlovým odrazem jedna druhé. Hudební proud několika na sebe navazujících abstraktních zvukově vizuálních obrazů je poetickou básní a hudebním divadlem par excellence. Minimalistické použití prostředků (ať již hudebních, či vizuálních), zvuky, gesta, světla, scéna, video, prolínání prvků z videa do rekvizit na scéně a naopak tvoří součinnost vjemů, které posluchače zavedou do netušených krajin vnímání.

Jako příklad vzájemného prolínání mezi médii můžeme uvést ruce obou interpretek, které hrají zcela zásadní roli, nejdříve jako pouze „taneční“ objekty, posléze produkující i zvuky (zpočátku na těla interpretek, později se dostanou i k marimbám a dalším nástrojům) a jejich pokřivené paralely – bizarní obrovité ruce ve videu. Nebo naopak – obrovské dvě oči na videu, které se v závěru jako pointa dostanou na jeviště v podobě velkých svítících balónkových lampiónů... Režie, scénografie a světelný design Jiřího Nekvasila velmi nápaditě a naprosto přesně vystihuje a dotváří hudebně pohybovou koncepci autorky.

*
Oči hrají významnou roli i v představení opery Richarda Ayrese No. 61 (David). Oči, v nichž se mihotají záblesky vzpomínek. Oči, které vidí možná to, co je ostatním skryto. I takto nahlíží na postupnou demenci svého otce Davida tento významný britský skladatel.

Jeho otec „často sedí u okna a dlouhé hodiny hledí do dálky. Nejde však o nezúčastněný pohled, jeho oči se mihotají a výraz jeho tváře se neustále proměňuje – jako kdyby sledoval nějaký intenzivní „vnitřní film“ – těmito slovy nás uvádí nezúčastněný hlas vypravěče z reproduktoru do problematiky celé opery. A od této chvíle již není cesty zpět. Posluchač je naprosto vtážen do víru událostí. Děj však není sémanticky vyprávěn, jde spíše o obrazy, v nichž se snoubí všechny

použité prostředky – hudba elektronická i akustická, scéna, již vévodí jakási bizarní anténa, světla, rekvizity, video, prolínání rekvizit na scéně i ve videu.

+ 7

Hudba je naprosto strhující, parodizující, ironizující, zasekává se, zadržuje, podobně jako člověk s demencí chce něco říci, ale nejde to... Nejde však jen o tuto rovinu, zároveň přicházejí i nádherné poetické obrazy, snové atmosféry – „hvězdy – tenké proužky světla, co musely spadnout z nebe“ nebo „stál jsem tam s rukama v kapsách a cítil se hrozně malý, ale nesmírně šťastný“.

Dynamiku tvoří divoké kontrastní části, kdy David vyhání demony. Dramaturgie hudby i děje je působivě vystavěná za pomoci návratů důležitých symbolů – ať už je to motiv vlaku, který David sleduje, či otázka: „Davide, díval ses z okna, co jsi viděl?“, až po závěrečné strhující finále založené na střídání dvou hudebních světů. Ten dynamický je reprezentován celou řadou otázek, snažících se vyburcovat alespoň záchvěv Davidovy paměti – „Davide, pamatuješ si, pamatuješ si jak...“, ten druhý přichází vždy s odstupem, tiše a klidně – „Ne. Nepamatuji si to“.

Je obdivuhodné, jak autor za pomoci pouhých šesti nástrojů (housle, violoncello, klarinet, basklarinet a bicí nástroje) s elektronikou dokázal maximálně zaplnit zvukový prostor a vytvořit atmosféru, která se zarávala posluchačům až do morku kostí a evokovala v mnohých jistě i jejich vlastní zkušenosti a příběhy.

Fantastický výkon odvedl Nicholas Isherwood v roli Davida a také Ostravská banda pod pevnou rukou dirigenta Marka Šedivého. Funkční režie Michala Pěchoučka, kostýmy Patricie Talacko a scéna obou dvou zmíněných umělců společně se světly Václava Hrušky šly ruku v ruce s hudbou a podaly naprosto přesvědčivý a imaginativní obraz světa, do kterého nám byla dána možnost nahlédnout.

Ostravské NODO zahájilo letošní bienále fantastickým ponorem do hlubin lidského nitra

Program unikátního festivalu NODO – Dny nové opery Ostrava, který si nelze nechat ujít ve své celistvosti, odstartoval v úterý 23. června 2026 v Divadle Antonína Dvořáka. Nejdříve dílem Kristýny Švihákové s názvem Company a poté operou Richarda Ayrese s názvem No. 61 (David). Jde o dvě díla dvou naprosto rozdílných osobností, a přece mají tolik společného. Hluboký ponor do lidského nitra. To je to, co je spojuje oba počiny, i když k němu oba autoři přistupovali různě.

Z inscenace opery Company. Foto: Marek Hlaváč

Bienále NODO nabízí i letos celou plejádu zahraničních, ale i českých umělců, od interpretů a zpěváků přes režiséry a dirigenty až po samotné autory. Během pěti dnů (od úterý do soboty) diváci zhlédnou sedm

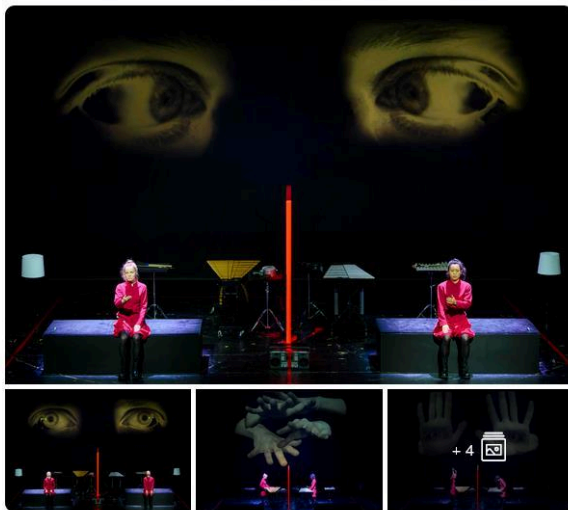

Stáhněte si mobilní aplikaci Rádio Ostravan:

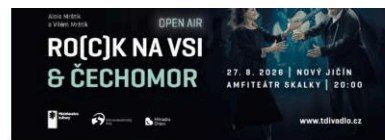
Bienále NODO nabízí i letos celou plejádu zahraničních, ale i českých umělců, od interpretů a zpěváků přes režiséry a dirigenty až po samotné autory. Během pěti dnů (od úterý do soboty) diváci zhlédnou sedm premiér oper, které jsou často na hranici tohoto žánru a nabízejí otázky, co vlastně pojem „opera“ pro současné autory znamená. Ve dnech od 23. do 27. června 2026 jsou do programu zařazeni nejen osvědčení „matadoři“ soudobé hudby – Američan Elliott Sharp, Kanadanka Ana Sokolović či Brit Richard Ayres, jejichž díla se zabývají tematikou lidského života a budou uvedena v obou budovách Národního divadla moravskoslezského. Čeká nás také site-specific představení slovenského autora Miroslava Totha v Komenského sadech a prostor pro vyjádření dostávají také tři čeští autoři – mladá skladatelka a perkusionistka Kristýna Švihálková a Jakub Rataj s Milanem Guštarem, jejichž operní instalace proběhnou v punkových prostorách i podmínkách bývalého hotelu Palace.

Pojďme se ohlédnout za úterním prvním festivalovým dnem. Mladá perkusionistka *Kristýna Švihálková* z Havířova – absolventka JAMU (magisterského i doktorandského programu) – překračovala rámec interpretky už za dob studií. Po mnoha stážích, uměleckých pobytech a mezinárodních spolupracích z ní vykristalizovala velmi zajímavá autorka projektů na pomezí hudebního divadla a instalace, v nichž zkoumá propojení hry na hudební nástroj s hlasem, pohybem, choreografií, světelným designem a videoprojekcí.

Taková je i její autorská výpověď s názvem *Company* inspirovaná textem *Samuela Becketta*. Dává do ní ze sebe vše, co může, sama se stává i jednou ze dvou interpretů. Když jsem se jí ptala, zda bude v její opeře zpěv, řekla, že potřebovala jen hlas z reproduktorů a žádná ze zpěvaček, které oslovila, nebyla ochotná zpívat, když by ji nebylo vidět. Oslovila tedy druhou perkusionistku a to bylo jednoznačně šťastné řešení. Obě perkusionistky tvoří alfu i omegu celého představení. Rozdělené uprostřed jeviště červeně svítící tabulí má každá svůj hudebně-vizuální svět a zároveň jsou zrcadlovým odrazem jedna druhé. Hudební proud několika na sebe navazujících abstraktních zvukově vizuálních obrazů je poetickou básní a hudebním divadlem par excellence. Minimalistické použití prostředků (ať již hudebních, či vizuálních), zvuky, gesta, světla, scéna, video, prolínání prvků z videa do rekvizit na scéně a naopak tvoří součinnost vjemů, které posluchače zavedou do netušených krajín vnímání.

Jako příklad vzájemného prolínání mezi médii můžeme uvést ruce obou interpretů, které hrají zcela zásadní roli, nejdříve jako pouze „taneční“ objekty, posléze produkující i zvuky (zpočátku na těla interpretů, později se dostanou i k marimbám a dalším nástrojům) a jejich pokřivené paralely

i Infoservis

24.06.2026

- 14:07 / Letní salón 2 vnaší do Galerie Gong dialog světových ikon a českých mistrů
- 11:02 / Téměř 330 programových bodů, hudebníci z 33 zemí. Pořadatelé Colours zveřejnili přesný harmonogram

23.06.2026

- 09:21 / Dalším hostem živého vysílání Rádia Ostravan bude muzikálový herec a zpěvák Lukáš Adam
- 05:50 / Ondřej Durczak představuje novou fotografickou knihu Ostrava

22.06.2026

[ZOBRAZIT DALŠÍ](#)

Nejnovější články

- Ostravské NODO zahájilo letošní bienále fantastickým ponorem do hlubin lidského nitra [24.06.2026](#)
- Letní salón 2 vnaší do Galerie Gong dialog světových ikon a českých mistrů [24.06.2026](#)
- Robert Mikluš znovu jako Othello doma v Ostravě: Kdo jiný no tady má hrát než synek havíř? [24.06.2026](#)
- Téměř 330 programových bodů, hudebníci z 33 zemí. Pořadatelé Colours zveřejnili přesný harmonogram [24.06.2026](#)
- Střelci na královnu: Pozoruhodná galerijní trefa opavského Domu umění [23.06.2026](#)
- Dalším hostem živého vysílání Rádia Ostravan bude muzikálový herec a zpěvák Lukáš Adam [23.06.2026](#)
- Hrát na Beats for Love je pro mě vždy radost, říká venezuelský DJ Zardonic před příjezdem do Ostravy [23.06.2026](#)
- Ondřej Durczak představuje novou fotografickou knihu Ostrava [23.06.2026](#)
- V Ostravě už zkoušejí dinosaury, androidy i klauni. Festival NODO začíná v úterý [22.06.2026](#)
- Vondráček, světové hity i Camina Burana pod hvězdami. Festival Leoše Janáčka míří do svého finále [22.06.2026](#)

Hitparáda rádiostavan

Pořadí pro týden 22.-28.6.2026

1. EWA FARNA & MIRAI NAVRÁTIL – Vzpomeně síť	7 týdnů
2. DAVID STÝPKA & BANDIEEZ – Už mě nesou (láž nelze hlasovat, píseň je v hitparádě 30 týdnů)	30 týdnů
3. MYSCHAK BAND – Eman Cypovany	13 týdnů
4. TEREZA MÁŠKOVÁ – Horkosladký valčík	29 týdnů
5. KACZI – Solitér	2 týdnů
6. VERY – Let It Burn	5 týdnů
7. VERONIKA JUNE – Vlci	5 týdnů
8. BARBARA KANYZOVÁ – Aurora	11 týdnů
9. MOONSHYE – Kocour	3 týdnů
10. INSANE – Final Show	1 týden

NOVINKY:

MOŘE DNÍ – Všechno všechno
EVERLIGHT – Někdy se zdá
(feat. Adéla Bystroňová)

HLASUJTE V DALŠÍM KOLE

Podcasty rádiostavan

rádiostavan

Podpořte hudbu našeho kraje

dobrovolným předplatným na transparentní účet 2903129090/2010.

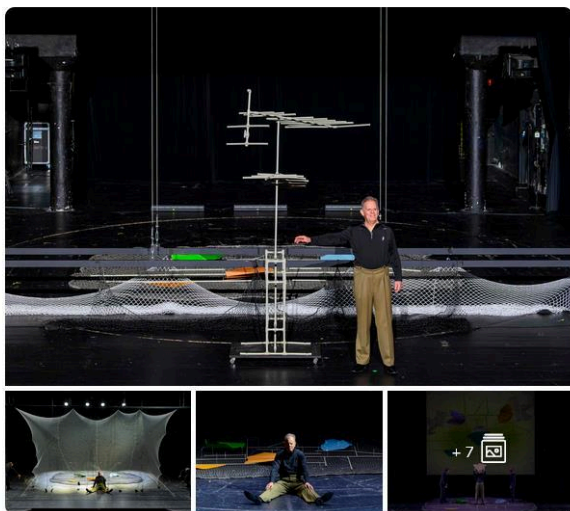
vnímání.

Jako příklad vzájemného prolínání mezi médii můžeme uvést ruce obou interpretek, které hrají zcela zásadní roli, nejdříve jako pouze „taneční“ objekty, posléze produkující i zvuky (zpočátku na těla interpretek, později se dostanou i k marimbám a dalším nástrojům) a jejich pokřivené paralely – bizarní obrovité ruce ve videu. Nebo naopak – obrovské dvě oči na videu, které se v závěru jako pointa dostanou na jeviště v podobě velkých svítících balónkových lampiónů... Režie, scénografie a světelný design Jiřího Nekvasila velmi nápaditě a naprosto přesně vystihuje a dotváří hudebně pohybovou koncepci autorky.

*

Oči hrají významnou roli i v představení opery *Richarda Ayrese No. 61 (David)*. Oči, v nichž se mihotají záblesky vzpomínek. Oči, které vidí možná to, co je ostatním skryto. I takto nahlíží na postupnou demenci svého otce Davida tento významný britský skladatel.

Jeho otec „často sedí u okna a dlouhé hodiny hledí do dálky. Nejde však o nezúčastněný pohled, jeho oči se mihotají a výraz jeho tváře se neustále proměňuje – jako kdyby sledoval nějaký intenzivní „vnitřní film“ – těmito slovy nás uvádí nezúčastněný hlas vypravěče z reproduktoru do problematiky celé opery. A od této chvíle již není cesty zpět. Posлуhač je naprosto vtažen do víru událostí. Děj však není sémanticky vyprávěn, jde spíše o obrazy, v nichž se snoubí všechny použité prostředky – hudba elektronická i akustická, scéna, jíž vévodí jakási bizarní anténa, světla, rekvizity, video, prolínání rekvizit na scéně i ve videu.

Hudba je naprosto strhující, parodizující, ironizující, zasekává se, zadržuje, podobně jako člověk s demencí chce něco říci, ale nejde to... Nejde však jen o tuto rovinu, zároveň přicházejí i nádherné poetické obrazy, snové atmosféry – „hvězdy – tenké proužky světla, co musely spadnout z nebe“ nebo „stál jsem tam s rukama v kapsách a cítil se hrozně malý, ale nesmírně šťastný“.

Dynamiku tvoří divoké kontrastní části, kdy David vyhání demony. Dramaturgie hudby i děje je působivě vystavěná za pomoci návratů důležitých symbolů – ať už je to motiv vlaku, který David sleduje, či otázka: „Davide, díval ses z okna, co jsi viděl?“, až po závěrečné strhující finále založené na střídání dvou hudebních světů. Ten dynamický je reprezentován celou řadou otázek, snažících se vyburcovat alespoň záchvěv Davidovy paměti – „Davide, pamatuješ si, pamatuješ si jak...“, ten druhý přichází vždy s odstupem, tiše a klidně – „Ne. Nepamatuji si to“.

Je obdivuhodné, jak autor za pomoci pouhých šesti nástrojů (housle, violoncello, klarinet, basklarinet a bicí nástroje) s elektronikou dokázal

reprezentován celou řadou otázek, snažících se vyburcovat alespoň záchvěv Davidovy paměti – „Davide, pamatuješ si, pamatuješ si jak...“, ten druhý přichází vždy s odstupem, tiše a klidně – „Ne. Nepamatuji si to“.

Je obdivuhodné, jak autor za pomoci pouhých šesti nástrojů (housele, violoncello, klarinet, basklarinet a bicí nástroje) s elektronikou dokázal maximálně zaplnit zvukový prostor a vytvořit atmosféru, která se zarývala posluchačům až do morku kostí a evokovala v mnohých jistě i jejich vlastní zkušenosti a příběhy.

Fantastický výkon odvedl *Nicholas Isherwood* v roli Davida a také Ostravská banda pod pevnou rukou dirigenta *Marka Šedivého*. Funkční režie *Michala Pěchoučka*, kostýmy *Patricie Talacko* a scéna obou dvou zmíněných umělců společně se světly *Václava Hrušky* šly ruku v ruce s hudbou a podaly naprosto přesvědčivý a imaginativní obraz světa, do kterého nám byla dána možnost nahlédnout.

Webarchivováno
Národní knihovnou
ČR

Vychází za finanční podpory:

Moravskoslezský
kraj

OSTRAVA!!!